

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Viktora Kučery a JUDr. Jakuba Camrdu v právní věci žalobce: **T. N.**, zast. Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Ledčická 649/15, Praha, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**, odbor dopravy a silničního hospodářství, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci ze dne 5. 9. 2019, č. j. 72 A 17/2018 - 35,

t a k t o:

- I. Rozsudek Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci ze dne 5. 9. 2019, č. j. 72 A 17/2018 - 35, **se ruší.**
- II. Rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 23. 1. 2018, sp. zn. KÚOK/113739/2017/ODSH-SD/7693, č. j. KUOK 11979/2018, **se ruší.**
- III. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

I. Vymezení věci

[1] Kasační stížností se žalovaný správní orgán (dále jen „stěžovatel“) domáhal zrušení v záhlaví označeného rozsudku, kterým Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci (dále jen „krajský soud“) zrušil rozhodnutí ze dne 23. 1. 2018, sp. zn. KÚOK/113739/2017/ODSH-SD/7693, č. j. KUOK 11979/2018.

[2] Citovaným rozhodnutím stěžovatel zamítl jako nepřipustné odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Olomouce (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 9. 10. 2017, sp. zn. S-SMOL/110556/2017/OARMV, č. j. SMOL/229479/2017OARMV/DPD/Reg, kterým byl žalobce uznán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na

pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění účinném ke dni spáchání přestupku. Přestupku se měl žalobce dopustit tím, že dne 4. 5. 2017 v 7:52 v obci Velký Týnec – Vsisko na ulici Olomoucká nerespektoval nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou zvláštním právním předpisem v obci na 50 km/h, kdy byla vozidlu naměřena rychlost 84 km/h, při zvažení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h, jel žalobce nejnižší skutečnou rychlostí 81 km/h, čímž překročil nejvyšší dovolenou rychlost o 31 km/h. Za tento přestupek správní orgán I. stupně žalobci uložil pokutu ve výši 3 500 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 2 měsíců. Rovněž uložil žalobci povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení v paušální výši 1 000 Kč.

[3] Proti tomuto rozhodnutí podala blanketní odvolání Asociace pro poskytování právní ochrany z. s. (dále jen „Asociace“), které žalobce poskytl plnou moc k zastupování. Ze samotného odvolání sice vyplývalo, že jej za Asociaci podala Š. Š., která měla podle zakladatelské listiny být statutárním orgánem tohoto spolku, nicméně elektronický podpis patřil V. Z., kterého Š. Š. zastupováním v dané věci pověřila. Na výzvu správního orgánu I. stupně žalobce doplnil odvolání o důvody. V doplnění odvolání již je V. Z. uveden jako podatel za Asociaci a podání je opatřeno taktéž jeho elektronickým podpisem. Stěžovatel odvolání vyhodnotil jako nepřipustné, protože jej podala zjevně neoprávněná osoba. Asociace totiž v době podání odvolání sice byla založena, nicméně nebyla zapsána v rejstříku spolků, a proto se nejednalo o existující právnickou osobu. Stěžovatel vzhledem k těmto okolnostem dospěl k závěru, že odvolání nepodala Asociace, ale V. Z., který však nebyl účastníkem řízení, přestože do řízení před správním orgánem I. stupně určitým způsobem zasahoval, neboť správní orgán I. stupně s ním jednal jako s osobou oprávněnou zastupovat žalobce. V. Z. však byl ve vztahu k žalobci třetí osobou bez oprávnění k zastupování, a jím podané odvolání tak bylo nepřipustné; proto ho stěžovatel shora uvedeným rozhodnutím zamítl.

II. Rozhodnutí krajského soudu

[4] Žalobce napadl rozhodnutí stěžovatele u krajského soudu. Namítal, že stěžovatel svým rozhodnutím porušil zákaz překvapivých rozhodnutí. Tím, že správní orgán I. stupně akceptoval veškeré úkony učiněné V. Z., vyvolal v žalobci legitimní očekávání, že je V. Z. oprávněn za něj jednat. Zamítnutím odvolání pro nepřipustnost stěžovatel ve své podstatě odepřel žalobci meritorní přezkum rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Pokud byl stěžovatel přesvědčen, že V. Z. není oprávněn za žalobce jednat, měl jej vyzvat podle § 37 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění rozhodném pro projednávanou věc (dále jen „správní řád“), aby tuto vadu odstranil.

[5] Krajský soud uvedl, že rozhodnutí stěžovatele bylo pro žalobce překvapivé, neboť správní orgán I. stupně v rámci řízení o přestupku s V. Z. jednal jako se zmocněncem žalobce a tuto skutečnost reflektoval taktéž ve svém rozhodnutí. Před vydáním svého rozhodnutí stěžovatel nečinil žádné úkony, přestože zcela změnil názor na existenci a platnost plných mocí. Jako podstatné krajský soud označil, že stěžovatel nedospěl ve svém rozhodnutí k závěru, že ve věci došlo ke zneužití práva, obstrukcím nebo účelovému jednání. Takový závěr nebyl součástí rozhodnutí na rozdíl od obdobných věcí rozhodovaných Nejvyšším správním soudem (např. věci vedené pod sp. zn. 8 As 296/2018 a sp. zn. 1 As 265/2018). Dále krajský soud odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu, ze které vyplývá, že rozhodnutí nesmí být pro účastníka řízení překvapivé s ohledem na dosavadní stav řízení, dokazování, procesní situaci a především

pokračování

uplatněné námitky. Stěžovatel jako odvolací orgán sice mohl zaujmout jiný právní náhled než správní orgán I. stupně, i tak však na něj měl předem upozornit žalobce a dát mu možnost se k tomuto názoru vyjádřit, popř. doplnit odvolání právně účinným způsobem. Z těchto důvodů krajský soud rozhodnutí stěžovatele zrušil pro vadu řízení dle § 76 odst. 1 písm. c) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III. Kasační stížnost a vyjádření žalobce

[6] Stěžovatel v kasační stížnosti namítal, že krajský soud nezohlednil, že si žalobce vědomě namísto osoby znalé práva (advokáta) zvolil neexistující právnickou osobu, za kterou jedná osoba využívající obstrukční procesní strategie. Stejně tak krajský soud pochybil, když rozhodnutí stěžovatele zrušil postupem podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., protože toto ustanovení dopadá pouze na řízení, kdy soud rozhoduje bez nařízeného jednání, avšak v nyní projednávaném případě jednání u krajského soudu proběhlo. Dále odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, ze které dovodil, že k podáním učiněným za neexistující právnickou osobu vůbec neměl přihlížet. Připustil, že formálně pochybil, když považoval odvolání za podání učiněné V. Z. a v návaznosti na to rozhodl o nepřipustnosti odvolání, neboť neměl o odvolání rozhodovat vůbec. Takové pochybení však nijak nezasáhlo do stěžovatelových práv, zejména ne do jeho legitimního očekávání. K tvrzené překvapivosti svého rozhodnutí uvedl, že nezměnil právní posouzení merita věci, pouze odlišně posoudil platnost zastoupení žalobce, o čemž byl žalobce informován prostřednictvím samotného rozhodnutí. Závěrem navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[7] Žalobce se k podané kasační stížnosti nevyjádřil.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[8] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, a za stěžovatele jedná pověřená osoba s vysokoškolským právnickým vzděláním, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti ve smyslu § 109 odst. 4 s. ř. s., a dospěl k následujícímu závěru.

[9] Kasační stížnost je důvodná.

[10] Nejvyšší správní soud se předně zabýval otázkou, zda byly dány zákonem předvídané procesní podmínky pro vydání rozhodnutí o odvolání. Neexistence podmínek pro vedení správního řízení totiž představuje natolik podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které by vždy znemožnilo soudní přezkum v mezích řádně uplatněných žalobních bodů (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009 - 84, č. 2288/2011 Sb. NSS), a krajský soud se proto touto otázkou musí zabývat z úřední povinnosti [obdobně pak i Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 4 ve spojení s § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Podmínkou, jejíž splnění bude Nejvyšší správní soud zkoumat, je podání účinného odvolání dle § 81 odst. 1 správního řádu.

[11] Předně je nutné připomenout, že se otázkou účinků úkonů učiněných neexistující právnickou osobou při zastupování jiných osob Nejvyšší správní soud již opakovaně zabýval; srov. např. rozsudky ze dne 14. 8. 2019, č. j. 8 As 296/2018 - 41, ze dne 30. 10. 2019, č. j. 1 As 239/2019 - 24, ze dne 19. 9. 2019, č. j. 1 As 265/2018 - 33, ze dne 6. 4. 2020, č. j. 6 As 231/2019 - 36, nebo ze dne 25. 6. 2020, č. j. 5 As 86/2019 - 25. Zdejší soud ve svém výše citovaném rozsudku č. j. 8 As 296/2018 - 41 řešil situaci, kdy Asociace podala za svého klienta prostřednictvím svého statutárního orgánu odpor. Uvedl, že „[z] obsahu správního spisu je zároveň na první pohled zřejmé, že odpor podala Asociace, kterou k tomu stěžovatel měl v úmyslu jasně a bez pochyb zmocnit, a to i přesto, že v době jeho podání de iure neexistovala. Ačkoliv je na listině podepsaná Š. Š., podání činila z pozice předsedkyně Asociace, což doložila dodáním stanov této právnické osoby, které ji k tomu měly opravňovat. Podání rovněž jako odesílatele označovalo Asociaci (viz označení e-mailové adresy a poštovní adresy na přiložené obálce), stejně tak Asociace, nikoliv Š. Š., byla na podání dále identifikována svou adresou. Š. Š. rovněž na výzvu správního orgánu I. stupně výslovně uvedla, že Asociace v době podání odporu již byla založena, avšak nebyla zapsána v rejstříku spolků, což vede nutně k závěru, že sama předsedkyně této právnické osoby měla v úmyslu podání odporu učinit nikoliv sama svým jménem, ale v zastoupení Asociace jménem stěžovatele jako zmocnitele. Stěžovatel ke svému zastupování ve správním řízení Š. Š. nezmocnil.“ K účinkům podaného odporu se pak Nejvyšší správní soud vyjádřil tak, že k němu „nebylo možno přiblížit, neboť bylo od počátku neplatné a nemohlo vyvolávat jakékoliv právní účinky. Správní orgán I. stupně i žalovaný tedy správně posoudili, že na odpor podaný Asociací je nutno hledět, jako by vůbec nebyl podán. To však nijak neodporuje tomu, že jeho odesílatelem byla právě zmíněná Asociace, a to prostřednictvím své předsedkyně, která je způsobilá tuto právnickou osobu na základě stanov zastupovat. Z takového jednání však nemůže být v procesněprávní rovině závázána sama (oproti § 127 věty druhé občanského zákoníku), neboť z obsahu podaného odporu nijak neplyne, že by jej činila svým jménem a na svůj účet jako fyzická osoba odlišná od zástupkyně stěžovatele.“

[12] Na základě citovaného lze tedy stručně shrnout, že podání učiněné neexistující právnickou osobou je neúčinné a nevyvolává žádné právní následky. Takové podání není ani možné považovat za učiněné osobou, která za tuto právnickou osobu jednala. Vzhledem k tomu, že je takové podání neúčinné od počátku, nepřichází v úvahu ani odstranění vad a správní orgán nestihá ani povinnost vyzývat účastníka řízení, aby si vybral jiného vhodného zástupce (srov. výše citované rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 86/2019 - 25 a č. j. 1 As 265/2018 - 33).

[13] Výše uvedené závěry Nejvyššího správního soudu lze plně vztáhnout i na nyní posuzovanou věc, jak vyplývá z následujících okolností zřejmých ze správního spisu. Plnou moc k zastupování poskytl žalobce dne 26. 6. 2017 Asociaci. Š. Š., která měla podle dohody o znění stanov spolku být statutárním orgánem Asociace, zaslala správnímu orgánu I. stupně pověření M. H. k zastupování žalobce ze dne 18. 7. 2017. Dne 12. 9. 2017 pak zastupováním žalobce pověřila V. Z. Z odvolání správního orgánu I. stupně vyplývá, že jej podává Š. Š. jako „předseda Asociace pro poskytování právní ochrany z. s.“ a doplnění odvolání podal V. Z. jako „zakládající člen a pracovník Asociace pro poskytování právní pomoci z. s.“. Na odvolání samotném je svou adresou identifikována pouze Asociace, a nikoliv Š. Š. nebo V. Z.. Na doplnění odvolání je sice adresou identifikována jak Asociace, tak i V. Z., nicméně v úvodu tohoto dokumentu je jako zástupce žalobce uvedena pouze Asociace. Je tedy zřejmé, že úmyslem žalobce i všech osob, které vystupovaly jako pracovníci Asociace, bylo, aby úkony při zastupování činila Asociace

pokračování

v pozici zástupkyně žalobce. Odvolání tedy podala Asociace prostřednictvím V. Z. jako svého pověřeného člena. Jak již zdejší soud vyložil, z takového jednání nemůže být V. Z. jako osoba jednající za Asociaci v procesněprávní rovině sám zavázán (oproti § 127 větě druhé zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů). Lze tedy uzavřít, že odvolání nečinil sám a na svůj účet, naopak je patrné, že podání činil jako zakládající člen a pracovník Asociace. Přitom Asociace sice byla založena, ale v době podání odvolání ještě nevznikla, a proto neměla procesní způsobilost, ani způsobilost zastupovat účastníka řízení. Odvolání podané Asociací tedy nebylo účinné.

[14] Nejvyšší správní soud podotýká, že je třeba důsledně rozlišovat mezi podáním vadným a neúčinným. Zatímco vady podání lze odstranit a správní řád na takový postup výslovně pamatuje (§ 37 odst. 3 správního řádu), neúčinné podání nevyvolává žádné právní následky, a nelze tedy důvody neúčinnosti dodatečně odstranit. Jak stěžovatel ve své kasační stížnosti sám uznává, zamítnutí odvolání pro nepřipustnost vycházelo z nesprávného právního názoru, že pokud jeho podání učinil V. Z. jménem Asociace, pak na něj je třeba nahlížet jako na podání učiněné V. Z. vlastním jménem. V takovém případě by skutečně měl využít možností, které mu poskytuje správní řád, aby žalobce vady podání odstranil. Správně však měl stěžovatel vyhodnotit podání jako neúčinné. Mohl tedy žalobce a domnělého zástupce informovat o tom, že k podanému odvolání nemůže přihlížet, ale pochybil, pokud o podaném odvolání rozhodoval. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně tak nabylo právní moci dne 1. 11. 2017, neboť proti němu nebylo podáno právně účinné odvolání, a nebyly tak naplněny procesní podmínky, aby mohl stěžovatel vydat rozhodnutí o odvolání.

[15] S krajským soudem nelze souhlasit, že změna posouzení existence a platnosti plné moci byla pro žalobce překvapivá. Jak vyplývá z výše uvedeného, stěžovatel nemohl poskytnout prostor pro odstranění vad podání, které bylo od počátku neúčinné. Mohl pouze informovat stěžovatele o tom, že považuje odvolání za neúčinné, což by však nic nemohlo změnit na výsledku řízení. Ze spisu vyplývá, že bylo žalobci rozhodnutí správního orgánu I. stupně doručeno dne 16. 10. 2017, a patnáctidenní lhůta pro podání odvolání tak uběhla dne 31. 10. 2017. Správní orgán I. stupně odvolání stěžovateli předložil dne 21. 11. 2017, a je tak zřejmé, že i kdyby stěžovatel žalobce vyrozuměl o svém názoru na platnost a existenci zastoupení, žalobce by neměl možnost odvolání podat právně účinným způsobem. Stěžovatel naopak nemohl pohlížet na odvolání jako na právně účinné podání jen kvůli předešlému chybnému postupu správního orgánu I. stupně.

[16] Nejvyššímu správnímu soudu je z jeho vlastní činnosti znám vysoký počet případů, kdy se Asociace, resp. zástupce žalobce Mgr. Václav Voříšek dopouštěli procesních obstrukcí (často ve spojitosti i s dalšími osobami, např. Motoristickou vzájemnou pojišťovnou, družstvo, ODVOZ VOZU s.r.o. či FLEET Control, s.r.o.), aby ztížili, popř. zcela znemožnili, správním orgánům jejich činnost; viz zejm. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 2. 2020, č. j. 10 As 384/2019 - 37, bod [14] a tam citovanou judikaturu. I v nyní projednávaném případě je zřejmé, že se jedná o obstrukční procesní taktiku. Zdejšímu soudu je totiž znám případ, o kterém rozhodl Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 27. 1. 2020, č. j. 33 A 39/2018 - 29. Odvolací orgán v daném případě meritorně přezkoumal rozhodnutí, které Asociace napadla odvoláním. Zástupce žalobce následně v řízení u Krajského soudu v Brně požadoval zrušení rozhodnutí odvolacího orgánu právě proto, že k meritornímu přezkumu na základě odvolání vůbec dojít nemělo, a naopak mělo být odvolání zamítnuto jako nepřipustné. V důsledku takového postupu

však nedojde ke zlepšení situace žalobce. V jiných případech (viz např. výše citovaný rozsudek zdejšího soudu č. j. 5 As 86/2019 - 25) správní orgány nevydaly rozhodnutí poté, co jim Asociace podala za své klienty neúčinný odpor. Proti takovému postupu brojil zástupce žalobce prostřednictvím žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu. Zástupce žalobce tak nepovažuje žádný z možných postupů správních orgánů za správný. Za takové situace má Nejvyšší správní soud pochybnosti o tom, že smyslem procesní strategie zástupce žalobce je skutečná ochrana klientů před nezákonnými rozhodnutími správních orgánů.

[17] V kontextu výše popsané procesní strategie a četnosti jejího využití Nejvyšší správní soud nemá pochyb o tom, že osoby, které se snažily vystupovat jako zástupci žalobce, si byly vědomy skutečnosti, že nemohou činit účinná podání za své klienty, a rozhodnutí stěžovatele pro ně tak nemohlo být překvapivé. Není sice zřejmé, zda si této skutečnosti byl vědom též žalobce, ale odpovědnost za volbu svého zástupce či zástupkyně ve správním řízení nese on sám (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 9. 2015, č. j. 8 As 57/2015 - 51). Pokud si tedy žalobce zvolil ke svému zastupování zástupkyni, která neměla právní osobnost a jejíž členové zakládají zastupování svých klientů na obstrukčních strategiích, na výsledném posouzení věci to ničeho nemění.

[18] Závěrem zdejší soud přisvědčuje stěžovateli, že krajský soud neměl zrušit jeho rozhodnutí na základě § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., když v dané věci proběhlo jednání. Správně měl krajský soud odkázat na § 78 odst. 1 s. ř. s., nicméně tato dílčí nepřesnost neměla žádný vliv na výsledek řízení. Nejvyšší správní soud tak tuto námitku za důvodnou nepovažoval.

V. Závěr a náklady řízení

[19] Ve světle všech shora uvedených skutečností Nejvyšší správní soud uzavírá, že shledal kasační stížnost důvodnou, a proto v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil rozsudek krajského soudu (výrok I.).

[20] Zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu, a pokud již v řízení před krajským soudem byly pro takový postup důvody, současně se zrušením rozhodnutí krajského soudu může sám podle povahy věci rozhodnout o zrušení rozhodnutí správního orgánu (§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.). V dané věci by krajský soud v souladu s vysloveným závazným právním názorem neměl jinou možnost, vzhledem ke zjištěným vadám řízení před správními orgány, než rozhodnutí stěžovatele zrušit. Nejvyšší správní soud proto v souladu s § 110 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 1 s. ř. s. rozhodl tak, že sám rozhodnutí stěžovatele zrušil (výrok II.).

[21] Nejvyšší správní soud však současně nevyslovil, že se věc vrací stěžovateli k dalšímu řízení podle § 78 odst. 4 s. ř. s. Zdejší soud již dříve shledal důvody pro nepoužití tohoto ustanovení ve specifických procesních situacích (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2013, č. j. 2 As 60/2013 - 26, č. 3004/2014 Sb. NSS, nebo ze dne 1. 11. 2012, č. j. 9 As 111/2012 - 34, č. 2757/2013 Sb. NSS). Jak bylo vysvětleno výše, v nyní projednávané věci žalobce nepodal účinným způsobem odvolání, a dne 1. 11. 2017 tak nabylo právní moci rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Důvodem zrušení stěžovatelova rozhodnutí je právě to, že jej vydal, aniž by byly splněny základní podmínky pro vedení řízení. Pokud stěžovatel neměl vést odvolací řízení, postrádá smyslu, aby mu Nejvyšší správní soud věc k dalšímu řízení vracel.

pokračování

[22] V případě, že Nejvyšší správní soud zruší rozsudek krajského soudu a současně zruší i rozhodnutí žalovaného správního orgánu podle § 110 odst. 2 s. ř. s., je povinen rozhodnout kromě nákladů řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí krajského soudu (viz § 110 odst. 3 věty druhé s. ř. s.). Náklady řízení tvoří v tomto případě jeden celek a Nejvyšší správní soud o nich rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žádný z nich nebyl úspěšný (výrok III.).

[23] Stěžovatel v celém soudním řízení úspěšný nebyl, protože jeho rozhodnutí bylo zrušeno. A úspěch ve věci nenáleží ani žalobci, který sice docílil zrušení napadeného rozhodnutí, ale další řízení již neproběhne a v právní moci zůstane prvostupňové rozhodnutí, kterým byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku. Pochybení stěžovatele, pro které Nejvyšší správní soud zrušil jeho rozhodnutí, se navíc neprojevilo negativně na právech žalobce - k věcnému projednání odvolání nedošlo a ani dojít nemělo. Smyslem náhrady nákladů řízení v řízení o žalobě proti nezákonnému rozhodnutí správního orgánu není, aby působila jako „odměna“ za formální úspěch ve věci, kdy je nezákonné rozhodnutí sice zrušeno, ale tento výsledek se nemůže ani v teoretické rovině pozitivně promítnout do práv úspěšného žalobce, který navíc k nesprávnému postupu správního orgánu sám významnou měrou přispěl svým obstrukčním postupem.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.)

V Brně dne 6. srpna 2020

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu